

Den næste sag på dagsordenen var:

Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Ordføreren for udvalget til valgs prøvelse
(*Poul Dam*) (SF):

I fortsættelse af de foregående punkter på dagsordenen skal jeg dels gøre nogle almene bemærkninger, dels gøre indstilling om godkendelse af en stedfortræder.

For hr. *Ivar Nørgaards* vedkommende er forholdet det, at han havde sædvanlig orlov efter 7 dages reglen i forretningsordenen, men nu har fået denne orlov ændret til orlov efter den særlige regel, der kan anvendes for ministre; det er første gang, at dette særlige forhold forekommer. Der er altså tale om en kontinuerlig fortsættelse af en allerede meddelt orlov — om end på et for ministeren andet grundlag — og den første stedfortræder, der var indkaldt og er godkendt som midlertidigt medlem under den først meddelte orlov, fortsætter altså nu som midlertidigt medlem; udvalget har derfor ikke fundet anledning til i dette tilfælde at gøre en fornyet indstilling om godkendelse.

For hr. *K. B. Andersens* vedkommende drejer det sig derimod om meddelelse af ny orlov efter den almindelige bestemmelse i forretningsordenens § 40, stk. 1, 1. pkt. Første stedfortræder, fhv. minister *Chr. Thomsen*, der lige har været indkaldt som midlertidigt medlem under den hr. *K. B. Andersen* tidligere meddelte, men nu ophørte orlov, har meddelt, at han også i anledning af den orlov, der er meddelt i dag, er villig til at indtræde som midlertidigt medlem.

Udvalget til valgs prøvelse har drøftet sagen, og jeg skal på et enigt udvalgs vegne afgive følgende

Indstilling.

Fhv. minister *Chr. Thomsen* godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 20. marts 1975.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets ovennævnte indstilling
vedtoges enstemmigt med 112 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Første næstformand (*Grete Hækkerup*):

Det først opførte spørgsmål (nr. 28) er som før meddelt taget tilbage. Det næste spørgsmål er:

Af *Kaj V. Andersen* (V) til boligministeren:

„Agter ministeren at indskærpe kommunernes pligt til at holde saneringsmodne ejendomme i forsvarlig teknisk stand under langtrukne fraflytningsperioder, således at der bydes også de sidst tilbageværende beboere en efter forholdene menneskeværdig bolig?“

(Spm. nr. 34).

Skriftlig begrundelse.

Navnlig i Københavns kommune gør tyverier og hærværk tilværelsen nærmest uudholdelig for mange ældre borgere i halv-tomme saneringsejendomme. Kravet må være, at kommunen enten løbende istandsætter navnlig de sanitære installationer i disse ejendomme eller sætter dem under forsvarligt opsyn, så længe de stadig skal tjene boligformål.

Kaj V. Andersen (V):

Beslutninger om sanering af kommunale beboelsesejendomme har ofte et trist følgekapitel, nemlig den periode, der går, fra beslutningen er taget, og til sidste beboer har forladt ejendommen. Det kan godt være en meget lang periode. Det er ofte sådan, at der kan gå op til et år eller måske halvandet, inden sidste beboer er væk; man flytter dråbevis, så at sige. Og de beboere må så iagttagende stigende forfald omkring sig, ikke alene det almindelige forfald, men også følgerne af tyveri og hærværk imod vigtige installationer i ejendommene, således at disse i den sidste periode i virkeligheden ikke er at betragte som værdige menneskeboliger.

Disse beboere søger selvfølgelig råd og ønsker hjælp fra de kommunale myndigheder, men forståelsen fra de kommunale myndigheders side er i alt for mange tilfælde i alt fald for ringe. Derfor spørger jeg den højtærede minister for boligområdet, om ministeren vil indskærpe kommunernes pligt til at lade disse beboelsesejendomme fungere som menneskeboliger af gavn og ikke bare af navn.